

РОДНА ЗЕМЯ

Знамъ една земя прекрасна.
Въ нея майски рози растнатъ.
Пролѣтъ птици сладко пѣятъ,
агънца безгрижно блѣятъ;
лѣте златно жито зрѣе
и жетварка пѣсень пѣе.
Тамо пролѣтъ, лѣте, есень
вредъ се носи звѣнка пѣсень —
и въ гората, и въ полето.
Тазъ земя е тамъ, кждето

Черното море игриво
край брѣга е най-красиво;
тихъ, бѣлъ Дунавъ где извива
и води въ морето влива;
где на югъ едва бѣлѣе
тихото море — Егея.
Тазъ земя съ полета равни
и съ балкани горди, славни,
е за нази родна, свята —
на дѣдитѣ ни земята.

Вас. П. Нешевъ

СЪ ТАТКА НА НИВАТА

Сутринъта съ татка рано ставамъ,
бързичко измивамъ си лицето,
хлѣбъ въ торбата саминъ си поставямъ
и тъй леко ми е на сърдцето!

Съ пѣсень влизамъ въ свѣтнали обори
и извеждамъ двата вола стари.
Татко съ тѣхъ земята днесъ ще пори —
тѣ сж вѣрни негови другари.

Тръгваме тогава съ него двама.
Той изправенъ къмъ изтокъ поглежда:
молитвено шапката си сменя,
прекръства се и така нарежда:

— Боже вишни, дай ми умъ и сила,
днесъ съмъ тръгналъ съ новичка ралица,
да засѣя мойта нива мила —
да изхраня дребни си дечица.

Елисавета М. Милева